

HAKİKÂTTEN DAMLALAR

Cüz – Kül
ve
Hazret-i İnsan-ı Kâmil

OSMAN KEMAL OKTAY

1978–İstanbul

**DAĞITIM : YEŞİL KİTABEVİ
SAHAFLAR ÇARŞISI No. 8
BEYAZIT – İSTANBUL
YAYLACIK MATBAASI**

İÇİNDEKİLER

MUKADDİME	5
CÜZ	7
ZAMAN — MEKAN	7
CÂN- CÂNÂN	9
R U H	11
NEFS	13
V Ü C U D	15
KÜL	19
HAZRET-İ İNSÂN-I KÂMİL	19
NİYAZ	27

**Derseler allâme-yi dehr, eyleme da'vâ-yi ilm
En nihayet sandığın, bil ki bidâyettir sana**

Osman Kemâli kuddise sirruhu'l-âlî

MUKADDİME

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى آله وصحبه وسلم اجمعين

Hamd olsun hamd ettiren Allah'a. Ö ki âlemlerde kendi Zât'ini tasvir ile Ahadiyyet'ini, Vâhidiyyet olarak izhâr etti. Zât'ıyla da, zâhiriyle de bir olan yine O. Evvel ne idiye, şimdi de öyle.

Alîm olan Allah'ın, makam-ı abdiyyette kendi ilmini izhâr ettiği nisbette kalemi elimize aldık. Kâmil olduğumuz esmânın mazhariyyetini izhâr, O'nun tecellîsine ait bir sıfatın tezahüründen öte değil. Zirâ esma, O'nun sıfatı değil, ancak O'nun tecellîsinin sıfatıdır.

Kalemimizle hakikat üzerine düşen damla, kendi özümüzdeki hakikatimizin üzerinden kaldırılan perdeler nisbetindedir ve hizmetimiz halk-ı âlem'in yaradılışlarındaki hikmete mebnî olduğundan, Hakk'a râcidir.

Salât, O Musavvirin kendi zâtıyla tasvir ettiği Zât'ın İmamlığında, selam câmîsinde olsun.

CÜZ

ZAMAN — MEKAN

Arayan, aradığı nisbette ayrı düştü. Aradığını, varmak istediği yere beraberinde taşıdığından onun kazancı sadece çektiği zahmet oldu, Noktadan başlayan daire aynı noktada devrini ikmâl edince, dairenin her hattı noktadır vesselâm. **O nokta hem ezel, hem ebed olur.** Başlangıcı ile sonu iç içe geçer. Başlangıcı yoktur ki sonu olsun, sonu yoktur ki başlangıcı olsun. Dairenin muhiti zâti, muhatı da sıfatı olur ki, ikisi de birbirine aynıdır. İçine bakan dışını, dışına bakan içini görür. Görende kendisidir, görünende, hem ân içinde.

Zaman yok!

Zaman toptan inkârdır. Aynı anda cesedinle dünyâ'da nefsinle berzah'da ve ruhunla da âhirettesin. Bütün bunlar ne birbirine duhûl [karışmış] etmiştir, ne de ayrıdır. Birinden diğerine geçiş yoktur ki mekân olsun, geçmek için zaman olsun. Seni ayıran zamandır. Cesedini, nefsini ve ruhunu birbirine ayn [tek] edersen görürsün kı, her üç alemde aynı anda mevcutsun, an içinde her üç âlemi birden yaşarsın, zaman ortadan kalkmış olur.

Hakikatten Damlalar 8

Var zannettiğın senin mevcudîyetin de ortadan kalkmış olur. Vâcib'ül Vücûd, nûr olan vücûdu hakikîsi ile senden ayan olur, ve seninle, sende, senden saltanatını icra eder.

CÂN- CÂNÂN

Artık sen yoksun, O var. Senden gören, işiten, işleyen O'dur. Sen aslına rücu etmiş oldun. Fakat ölüm tâbir edilen tabîî helâk seni yakalamadan. Şûle-i aşk ile kendini. iştiyâkle helâke saldın. Bu makamda, bir gazelimizde dile getirdiğimiz gibi, gördün kı:

Rûz*u Mahşer geldi bil, sûr-u İsrâfîl öter
Halk-ı âlem'e tâmet, bize gülistan olmada
Zerreler kalkar – dirilir, cân-fersâ saf tutar
Cân-efşân olanlar, şimdi Sultân olmada
Kendi gassalin olanlar, tekbîr alır el bağlar
Ol İmâm'a kîm, ezelî Kitâb'a Ümm olmada
Ol Zât ki Hak-Cemâl, Beyt'den nûr'un fâş eder
Çan'dan eser kalmayıp, şimdi Cânân olmada
Kerem-i Şîr-i Yezdân, bize nûmayân gelir
Çün Kemâli cümle vâ'r'dan, bugün üryân olmada

Böylece helak olduğun mertebedeki tecelliği İlâhî senin cânân'ın olarak cân evinde belirdi. Zâten, insan olarak

Hakikatten Damlalar 10

senin üzerinden bir zaman geçmedi mi ki sen, o zamanda anılan şey değildin. Geçti zannettiğin zaman mevhumu silindi, an-ı vâhid de «Kün» emriyle ilm-i ilâhîde sâbit olan hakikatinle beka buldun ve gördün ki, aslında tek ve eşsiz olan âlemlerin Rabbi'nin, muhtelif helâk mertebelerinde ayrı ayrı cânânlık etmesinden doğan ilâhî sır basamaklarından birinde zuhûr eden tecelli-yi ilâhî olan bir nûrsun. **Semânın ve arzın nûru olan Allah'ın nurundan başka bir şey değilsin. Fakat ne sen O'sun, ne de O sana duhûl etti.**

Deryâ-yı Vahdet'den su buharı olarak ayrılmıştın, yağmur oldun çiseledin, kar oldun tipiledin, arz'a düştün. Şekilden şekle girdin, gâh dere oldun akdın, gâh nehir oldun çağladın. Sonunda tekrar o deryâyâ ulaştın. **Sen deryâ olmadın. deryâ da sen olmadı.** Zâten özde ayrılık yoktu ki, gayrılık olsun.

R U H

Eb-ül Ervah'dan derece derece tecellî ettirilen ve nûr olan şuâî hissedilmeyecek sâfiyette huzmeler hâlinde yine derece derece aşağı mertebelere indirilip belirli mahallerde' âyân-ı sâbitelerindeki imkânları nisbetinde toplanarak zuhûra gelen ruhların, ki zâhir olan şekillerle adlandırılırlar, nisbet ve kıyâsını kendi bilgine göre yapmakta olduğundan, dirilerin ve ölülerin vâr olduklarını zannederdin. Hâlbuki gördün ki âlemde hiçbir mahâl yoktur ki, Eb-ül Ervah'ın nur olan şuûnatından beri kalmış olsun. Kendi hakikatine hangi vechinden bakarsan bak, ister ruh de, istersen can de, nurdan gayri yok ki seyreyleyesin, O'ndan gayri yok ki ayreyleyesin.

Mâdemki âlemde ten gözünle müşâhede ettiğin ve mevcût olduklarını zannettiğin her suret Eb-ül Ervah, yâni Rûh-ül A'zam'dan başka birşey değil, sende âlem ile muamelende, fütûhat sâhibi ârifler gibi hareket et. Bütün muamelelerini, ten gözünle gördüğün suretlele yaparcasına değil, kalb gözünle göremediğin Eb-ül Ervah ile yapıyormuşçasına davran. **İşte salât-ı Daimûn budur. [Daima huzurda bulunmak/namaz] Bunu hâl edinebilirsen salat-ı dâimûn üzre olursun, yâni daimî yönelmiş olursun. Böylece senin Rûhrül Âzam'a daimî yönelmiş olman, Rûh-ül Azam dahi Hakkdan Hakk'a yönelmiş olduğundan, O'na râci olur.**

NEFS

Âlemde gördüğün, ve görmediğin herşey nefis sâhibidir ve bu nefisler bir kül olarak Allah'ın nefsidir. Öyleyse şimdi bildin ki nefis, kül olan Allah'ın nefsinden zâhir olan şeylerin ayn'ı ve kendinden zâhir olan şeylerin üzerinde hâkim olan kuvvedir.

Mutasavvir [suret veren/şekillendiren] olan Allah, daha-mütekâmil tasvirlere yöneltince, beden, ahd-i ilâhî gereği ahsen-i takvîm üzre aynı kalsa da nefis, tekâmül ederek âlemde var olan bütün mevcûdâtın aynı olmaya istidat kazanmaya başlar. Bu hâl giderek aynların ayn'ı olan ilk tecelliye kadar ilerler. İşte izzet-i nefis budur. İzzet-i nefis sâhibi olan «Hû» dur, yâni O'nun kendinden kendine tecelli buyurup, kendini zuhur âleminde zahir ettiği ilk tecellisine ait **Küllî Nefs** hâlidir.

Senin, kendine ait sandığın ve kendi zannınca çeşitli perdeler arkasında görmek dolayısıyla her perdesine ayrı bir isim verdiğin nefis bir küll olarak Allah'a aittir.

Nefsin kime ait olduğunu bildikten sonra, gel şimdi nefsini terbiye etmek yerine zanlardan kurtulmaya bak ki salât edesin, yâni Hakk'a yönelebilesin. Böylece nûr olan aslına rücû eder, nûr olursun, aksî halde mevhum olan vücut zannında kalırsan, aslın olan izzeti nefesine zulmetmiş olursun, çünkü İzzet-i nefis mevhum [Aslı olmayıp evham mahsulü olan. Vehim] şey kabûl etmez.

V Ü C U D

Şunu iyi bil ki, en büyük küfr senin kendine ait zannettiğin vücûdudur. Çünkü Hakk'ı örten en büyük perde bu vücududur ki, vücûdunun **küfr** [örtücü] olması, senin onu var sanmandan dolayıdır. Hakikatte, Hakk'ın karşısında ne olabilir ki, onun Hakk'ı örtmeye kudret ve kuvveti olabile.

Senin indinde halk zahirdir, histe ve şuhûddadır. Hakk ile aklî [şeyler] bir kavramdır veya nasıl zannedersen öyledir: Sen varlık âleminde eşyadan gayri bir şey göremiyorsun. Hakikatte ise Hakk zâhir, histe ve şuhuddadır, aklî bir kavram olan halktır. Çünkü, «Kün» emri ile ilm-i îlâhî'de sâbit olan mükevvenâtın, âyân-ı sâbitelerinin hakikatlerine bürünen Hakkın vücûdundan başka vücûtları yoktur. Öyle ise senin vücûdun muhâldir. [yoktur] Varlığın ise, ancak âyân-ı sâbitedeki hakikatindir ki, onun suretine bürünen de Hakk'dır.

Mürşîd-i hakikimiz ve özümüzün nûru olan Efendimiz Osman Kemâli Hazretleri'nin buyurdukları gibi,

Hakk'ı zâhir, Hakk'ı bâtın, Hak'ta kaim görmeyen

Ol ne bilsin âdemin Hakk, Hakk'ın âdem olduğun

Mürşid-i hakîkimiz Efendimizin bu gazelini tahmis ederek, hakikate nazmen yaklaşmış olalım,

Arif kişinin gör, bizâtillâh kaim olduğun

Kendözünden gayriye her nevar, sâim olduğun

Bilesin kim, Deryâ-yı Vahdet'de dâim olduğun

Âkil olmaz bilmeyen Âdemliğin dem olduğun

Zât-ı Hakk'ı her nefes sırrında hem-dem olduğun

Kendözüne nazar et gör, şûle-yi aşk olduğun

Mâşuk'un Cemâline, sırrın içre ayn olduğun

Geç illâ'ya âlem-i lâ'nın sormadan n'oldüğün

Âkil olmaz bahr i lâ'da- etmeyen mahv-i vücûd

Arif olmaz bilmeyen illâ'ya mahrem olduğun

Seyreyle her cihetten zâhir, Vech-i Hakk olduğun

Cemâî-i Âdem'den garaz, Cemâl-i Hakk olduğun

Arifsen idrâk eyle bî-şekk, Âdem'in olduğun

Hakk'ı zâhir, Hakk'ı bâtın, Hakk'ı kaim görmeyen

Ol he bilsin Âdem'in Hak, Hakk'ın Âdem olduğun

Görmez misin her ne vâ, nefes-i Rahman olduğun

Bilmez misin gönlünün, mahzen-i Sübhân olduğun

Bu sırra ermeyenin dü âlemde rüsvâ olduğun

«Men âref» sırrın duyan kâim «binefsillâh» dır

Nefsini fehmeylemeyen bilmez ham u kem olduğun
Kemâl bilir Kemâli, aşkına hem-dem olduğun
Cân-i teslim etmenin, sırrına tek yol olduğun
Hâk-i pâyinde kurulu, bazâr-ı cân olduğun
Vâriyetten geçmeden varlıkta bir vâr olmadan
Anlamaz sırrın Kemâli, sırrı mübhem olduğun

Mübhem: belirsiz

KÜL

HAZRET-İ İNSÂN-I KÂMİL

Masdar-ı mevcûdât olan ve ölmekte değil dilimizin, özümüzün dahi âciz kaldığı Fahr-i Kâinat (salla'llâhu aleyhi ve sellem) Efendimiz, bir hadîs-i şeriflerinde buyurmaktadırlar ki; « Allahü Teâlâ'nın onsekiz bin âlemi vardır, sizin şu dünyanız, o âlemlerden ancak biri sayılır.»

Zâtı'nın ifnâ edici nurundan, güneşi beyaz bir bulutla koruyan Efendimizin (1) hakikatiyle hâkîkatlenerek, bizlere kadar şerefli haberlerini ileten Efendilerimizin bildirdiklerine göre, onsekiz âlem esastır.

Bunlar:

Külî akıl,

Küllî Nefs,

Arş,

Kürs,

yedi kat Sema,

dört Unsur

ve üç Mevâlid'dir.

Hakikatten Damlalar 20

Herbir âlemin de biner tafsilâtı bulunması dolayısıyla, cem'an onsekizbin âlem mevcuttur.

(1) Asr-ı saâdetde, Falır-î Âlem Efendimiz'in üzrinde semâda dolaşan bulut, Efendimizi güneşin hararetinden değil, güneşi Efendimiz'in ifnâ edici nûrundan korumakta idi. Zirâ bu bulut aradan çekile idi, Efendimizin nûru karşısında ifnâ olurdu.

Kendi zâtı, câmi-ül esmâ olan insan, âlemin sırrıdır, sırrına yol Bulan insan ise âlemi kendi zâtına muşâhede eder. Âlemin varlığı küll olarak Allah'ın gayrı olmadığına göre, bu makamda şâhid ve meşhudun bir olması gerekir. Bu "Şehidâllahu ennehu lâ ilahe illâ hu" âyetinin insanda tecellisidir.

Demek ki âlem-i sagîr denilen insanla, âlem-i ekber birbirlerine aynıdırlar. İki varlığın birbirine ayn olması hâlinde ise, o iki şey'in biri, diğèrinin aynısı olması gerekir:

O halde bildik ve îmân ettik ki âlem-i ekber, Hazret-i İnsan suretindedir.

Hüccet istersen Hazret-i Kur'an sana yeter, çünkü Allah seni kendi sureti üzere yarattı. Hakikatde ise senin kendine atfettiğin vücudun hiçbir şey-e teallûk etmeyen **Kenz-i Mahfî, Gayb-ül Guyûb, Lâ Taayyün, Ümm-ül Kitab, Gayb-ı Mutlak, Ahadiyyet** gibi adlarla adlandırmışlardır, bilinmekliğı için kendinden kendine tecelli buyurup Allah adıyla zahir oldu. Âlem ve bilinen

bilinmeyen bütün esma bu ilk tecelli makamında zuhûra geldi.

Dikkat et, Zâtı ile zâhir olmadı, tecellisi ile zuhûra geldi, Makam-ı Ahadiyyet'de ne esmâ, ne sıfat, ne eşya ve ne de hilkat yoktur. Zuhûra, sadece O'nun ilk tecelli makamıdır. İster akl-ı meaş sahibi ol, ister âkl-ı mead, gördüğün ve bildiğin veya zannettiğin âlem-i zuhûr. Deryay-ı Vahdet değil, o Deryâ'nın dalgalarının köpükleridir.

Burada hakikati, yine özümüzün nûru olan Efendimiz Osman Kemâli Hazretlerinden dinleyelim:

Temevvüc eylemiş Deryâ-yı Vahdet

Çoğalmış dalgalar her yâne düşmüş

Köpürmüş kaynamış o Bahr-i Kudret

Anın' bir katresi imkâne düşmüş,

O büyük Deryâ'dan bir Göher çıkmış

Ne cihete ne zaman, ne mekân yokmuş

Göheri bilen yok yalnız Hakk'mış

Ânın tam sûreti İnsâne düşmüş

Göher: Göz nuru/cevheri/nûru

Ve şimdi bildik ki, âlem-i mevcudat, bilinen bilinmeyen ne varsa Deryâ-yı Vahdetin sadece bir katresi. Aklımıza, fikrimize hattâ vehmimize bile sığdıramadığımız bu

Hakikatten Damlalar 22

mukeyvenât, o Deryâ'dan yalnızca bir damla. Bu azamet karşısında mahv-ı vücûd etmek dahî, acz hâlinden öte birşey değil.

Âlem-i ekber olan Hazret-i İnsan-ı Kâmil'in zâhiri mûhat, Onun Zat-ı da alemi muhittir, yani yine kendi zâhîrini muhit. **Onsekiz bin âlemin terkihi, Hazret-i İnsân-ı Kâmil'dir. Kûl O'dur. İsm-i A'zam O'dur. Onsekiz bin âlemi, hepsi bir arada Hazret-i İnsân-ı Kâmil'in gönlüne koysanız, varlığını bile hissetmez. Çünkü O'nun zâhiri, Zât'ına kıyasla deryâdan bir katredir.**

Hazret-i İnsân-ı Kâmil, âlem-i ekber ve Hazret-i Kur'an birbirlerine ayn'dırlar. Asıl olan Hazret-i İnsân-ı Kâmildir, çünkü âlem O'nun tafsilâtı , Kur'an ise Onun tefsiridir.

Hazret-i İnsân-ı Kâmil, Zâtı'yla ve zâhiriyle, Hazret-i Fahr-i Âlem (salla'llâhu aleyhi ve sellem) Efendimizden başkası değildir. Onsekiz biz âlemin Efendisi O dur. Onsekiz bin âlemin zuhuru,

Efendimizin Vücûd-u Mübârekeleridir. Kendi Zâtı ile kendi zahirine hükmeden ve Efendisi olan yine O'dur.

Bu hakikati nazmen, Mürşidi hakikîmiz Hazret-i Osman Kemâli Efendimiz'den dinleyelim :

Kendi hüsnün seyr kılmak istedi sultân-ı aşk
Eyledi keşf-i cemâl ya'ni açıldı kân-ı aşk
Çıkdı bîr gevher o kândan bî mîsâl ü bî kıyâs
Zerre-i ıûrunda kılmış bin güneş pünhan aşk
Gevheri nûr-i Muhammed, mâye-i – tohmi vücûd
Kim anınla aşikâr oldu bilindi şân-ı aşk
Aşk edip andan zuhûr, ol aşkın oldu mazharı
Eyledi ta'zim ü tekrîm, nice bin yıl anı aşk
Öyle, bir gevher ki, mâkân mâye-kûn'un kânesi
Öyle bir gevher ki olmuş vasfının hayranı aşk
Akî-ı kül etdi zuhûr hem şûle-i nûr oldu ruh
Neşr-i câm-ı feyz i akdesle kılup devrân aşk
Nûr içinden bir kalem çıkdı cihan bir noktası
Levh olup cümle yazıldı , serbeser fermân-ı aşk
Sabit oldu suhf-ı âlem kıldı aşk sırrın ayan
Ahmed-i Muhtârı mahbûb eyledi ilân aşk
Oldu bir derya Muhammedle mehabbet pür hikem
Kaynâyıp âlemleri oldu muhit ummân-ı aşk
Ol cemâl-i hüsne karşı neş'esinden aşk-ı pâk
Hâk-i pâye nezr kıldı âlem-i imkânı aşk
Ziyr-i pâyine döşendi nuh felek arz u semâ

Eyledi zahir sirât u mahşer ü mızân-ı aşk
Haymegâh-ı arş olup kürsî ana bir tâht-gâh
Nûr içinde kendi kendin eyledi seyrân aşk
Çok sıfatı verdi ana çok isim ile kıldı nidâ
Metn-i hüsnünde kırâat eyledi Kur'ân-ı aşk
Aşktan geldi zuhûra âb u âteş, hâk ü ,bâd
Âçdı esrar-ı vilâdî rahmet-i bârân-ı aşk
Oldu ol nûrun şuaâtı melâik bî hisâb
Oldular fermanber-i tesbiyh u medhihân-ı aşk
Doğdu ol nurdan nice eflâk ü eşbah u nûcum
Eyledi pür zevk u pür şevk âlem-i ekvân-ı aşk
Cem olup rûh u melâik kıldılar aşka sücûd
Tard edip ol aşkdan vehmeyleyen şeytânı aşk
Kendi kendine hicab olunca gördü nûru nâr
Ol sebepten kıldı zâhir cennet ü nirânı aşk
Nûrdan vehmeyleyen nâra düşüp çekdi azâb
Nûrunu fehmeyleyenler; oldular- cânân-ı aşk
Sûret-i ziybâsını [Zinet, süs] izhâr için aşk âleme
İntihâb [seçme] etdi Cenâb-ı ekmel-ül insan'ı aşk
Döndürür dâim Muîd ismi Muhammed aynını
Perde-i aşkı açanlar oldular kurbân-ı aşk

Âşık u ma'suk u mahbub u habib bir nûr iken
Kesret-i esma sıfatda kaldılar nâdân-ı aşk
Kenz-i aşkın masdarı Âhmed , Muhammed Mustafa
Cem'ü tafsîlinde ânın nezzelelfürkan-ı aşk
Aşk ile olsun salât ile selâm ol nûra kim
Nûr-i vechini görenler oldular sûzân-ı aşk
Hem Raûf u kem Rahim ü sâhib-ül hulk-ı azîm
Şems-i hüsnünde ayândır hüsn-i bî pâyânı aşk
Hâk-i pâyinde Kemâli can veren âşıkların
Hâk-i pâyinde kurulmuş çeşme-i hayvan-ı aşk

NİYAZ

Yâ Rabb-el Âlemin, bizleri Hazret-i Fahr-i Âlem (salla'llâhu aleyhi ve sellem) Efendimizin hakikatiyle hakîkatlendir.

Şâh-ı Velâyet (kerrema'llâhu vechehû ve radiya'llâhu anh) Efendimizin himmet kapısını bizlere aç da, bu kapıdan o hakîkate erişebilelim.

Vücut vehmini bizlerden kaldır ki, hakikati, yarım avuç toprak olan ten gözümüzle değil, gönlümüz gözü ile müşâhede edelim.

Ne çâre ki, gönül gözü dahî nûr deryâsı karşısında erimeye mahkûm. Erisek de, hiç olmazsa Efendimizin bastığı toprağın tozu oluruz da, bu şerefle bile nâmımız, yedi kat semâyı aşar.

Elhamdülillâhi Rabb-il Âlemin.

**

*